

ІСТОРИКО-ГЕОГРАФІЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ІНВЕСТУВАННЯ ГОСПОДАРСТВА ГАЛИЧНИНИ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

У статті проаналізовано історичні аспекти становлення інвестиційної діяльності в Галичині в другій половині ХІХ – на початку ХХ століття. Розкрито головні інвестиційно привабливі галузі господарства та особливості формування інвестиційного клімату в період Австрійської монархії на території Галичини. Встановлено, що головними інвесторами краю були західноєвропейські та австрійські компанії. Вказано на роль кооперативів, товариства «Просвіта», великих кредитних спілок та банків у становлення господарства регіону.

Ключові слова: інвестиції, іноземний капітал, господарство, Галичина, кооперація, «Просвіта».

Олег Горовий. ИСТОРИКО-ГЕОГРАФИЧЕСКИЕ ПРЕДПОСЫЛКИ ИНВЕСТИРОВАНИЯ ХОЗЯЙСТВА ГАЛИЧИНЫ ВО ВТОРОЙ ПОЛОВИНЕ ХІХ – НАЧАЛЕ ХХ ВЕКА. В статье проанализированы исторические аспекты становления инвестиционной деятельности в Галичине во второй половине ХІХ – в начале ХХ века. Раскрыты главные инвестиционно привлекательные отрасли хозяйства и особенности формирования инвестиционного климата в период Австрийской монархии на территории Галичины. Установлено, что главными инвесторами края были западноевропейские и австрийские компании. Указано на роль кооперативов, общества «Просвита», крупных кредитных союзов и банков в становлении хозяйства региона.

Ключевые слова: инвестиции, иностранный капитал, хозяйство, Галичина, кооперация, «Просвита».

Oleh Horovyi. HISTORICAL AND GEOGRAPHICAL BACKGROUND OF INVESTMENT IN HALYCHYNA IN THE LATE NINETEENTH – EARLY TWENTIETH CENTURY. The article analyzes the historical aspects of the formation of investment in Halychyna in the late nineteenth – early twentieth century. Revealed major investment attractive industry sector and especially the formation of the investment climate in the Austrian monarchy in Halychyna. Established, that the main investors of the region were Western European and Austrian companies. Indicated on the role of cooperatives societies «Prosvita», large credit unions and banks in the formation of the region.

Keywords: investment, foreign capital, economy, Halychyna, cooperation, «Prosvita».

Актуальність теми. Проблема залучення інвестицій є актуальною для будь-якої держави світу та окремих її регіонів. Важливим у дослідженні господарського комплексу різних територіальних елементів є не лише перспектива, але й ретроспектива інвестиційної діяльності. В кінці ХІХ – на початку ХХ століття іноземні та вітчизняні інвестори були зацікавлені у природних та трудових ресурсах Галичини, тому регіон був одним із найбільш інвестиційно привабливих в тодішній розділеній Україні, а грошові потоки надходили не тільки із Австрії, але й з інших європейських країн. Вивчення інвестиційної діяльності (ІД) в минулому дозволить проводити аналіз сучасного стану та майбутніх перспектив ІД у регіоні і дасть можливість спрогнозувати можливість формування в Галичині інвестиційних кластерів та територій пріоритетного розвитку.

Аналіз попередніх досліджень. Вивчення ІД Галичини є одним із завдань суспільно-географічних досліджень. Дослідження ІД регіону здійснено у працях українських економікогеографів та економістів – І.А. Бланка, Ю.Д. Качаєва, Я.Д. Крупки, Л.М. Немець, Я.Б. Олійника, А.В. Омельченка, А.А. Пересади, О.Г. Топчієва, О.І. Шаблія; російських дослідників: Бочарова В.В., Бабуріна В.Л.; закордонних теоретиків: І. Бернара, Л. Гітмана, К. Макконела та ін. Суспільно-географічні дослідження ІД регіону в ретроспективі представлені обмеженою кількістю наукових праць, тому існуючий рівень знань сутності ІД не дозволяє відповісти на ряд запитань, що стосуються умов протікання інвестиційних процесів з урахуванням регіональної специфіки та історичного розвитку.

Виклад основного матеріалу. Після включення до складу Австрійської монархії, Галичина

довгий час залишалася її аграрно-сировинним придатком. Розподіл Західної України між Російською та Австрійською імперіями і пограничне положення Галичини негативно вплинули на використання її економічного потенціалу. На розвиток господарства великий вплив мала економічна політика імперії Габсбургів, внаслідок якої західноукраїнські підприємці були позбавлені додаткових пільг, якими користувалися австрійські виробники. Важливим інструментом економічної боротьби була також митна політика, яка створювала позитивні умови для збуту австрійської промислової та сільськогосподарської продукції в економічно відсталій Галичині та одночасно ставила у гірші умови дрібні та середні підприємства цього регіону. В цей період в Європі швидкими темпами поширювалась індустріалізація, проте в Галичині надалі панувало мануфактурне виробництво. З регіону експортували вовну, а поверталася вона готовим дорогим одягом, целюлоза – папером, деревина – бочками для пива, сірниками тощо. Дешевша і якісніша продукція фабрично-заводської промисловості західних провінцій імперії заповонила ринки збуту і тому місцева продукція цукрової, легкої, целюлозно-паперової, сірникової, машинобудівної, порцеляно-фаянсової промисловості не витримувала жорсткої конкуренції і потроху занепадала. Активно розвивалися в Галичині ті галузі господарства, які витримували жорстоку конкуренцію: нафтовидобувна, озокеритова, лісопильна, соляна, борошномельна, спиртово-горілчана. Ці галузі орієнтувалися на виробництво напівфабрикатів, які пізніше експортувалися в західні регіони імперії. Заінтересовані в розвитку цих галузей промисловості австрійські підприємці вже в 60-х рр. ХІХ ст. почали вкладати в них інвестиції [2, с. 668].

У кінці 80-х рр. ХІХ ст. в Карпатах

розпочинається розвиток лісопильної та лісозаготівельної промисловості. Наприкінці XIX ст. вирубка лісу тут досягла 6 млн. м³. Основою експорту була ділова деревина, більшість якої вивозилася за межі Східної Галичини. Зростання інвестицій у меблеву промисловість були мізерними, внаслідок чого готові вироби із дерева ввозилися з-за кордону [8, с. 72]. Винятком була фабрика синдикату «Мундус», яка була побудована на іноземні кошти і займала монополічне становище на ринку. Іноземні підприємці скуповували тисячі гектарів карпатського лісу і хижацько винищували ці площі. Лише у 1912 р. площа лісів скоротилася на 1100 гектарів [2, с. 668].

Найбільш розвинутою галуззю промисловості в Галичині в кінці XIX – на початку XX ст. була гірничо-видобувна, зокрема нафтова. Ще Степан Рудницький у праці «Економічні основи Галицької державності» вказував, що «ціле галицьке Підкарпаття – це одно велике нафтове поле 10 000 км простору» [1, с. 361]. Внаслідок промислового перевороту, видобування нафти ручним способом припинилося. У 1874-1912 рр. в регіоні добуто 16,5 млн. т нафти, що становило 2,43 % світового видобутку [14, с. 28-29]. Іноземні капіталісти розгорнули особливу боротьбу за володіння галицькими нафтопромислами. Було створено ряд акціонерних товариств з видобутку і переробки нафти: «Польська спілка з реалізації нафти», «Малопольське нафтове товариство», фірми «Карпати», «Вакуум», «Франко-Полонія» та ін. Після проголошення автономії Галичини (1861 р.) Крайовий сейм утвердив право землевласників на добування нафти, проте селяни не виявляли бажання освоювати нову галузь і здавали

свої землі в оренду, здебільшого дрогобицьким єврейським підприємцям. На початку XX ст. іноземним капіталістам було надано контроль над 86% галицької нафтової промисловості. Перше місце займав західноавстрійський капітал (31,8 %), друге – англійський (21,69 %), третє – французький (15,5 %), четверте – німецький (12,5 %), п'яте – бельгійський (2 %), шосте – американський (1,8 %). [12, с. 89-90]. Іноземні нафтові корпорації виплачували великі дивіденди. Наприклад, англійська компанія «Прем'єр» виплатила своїм акціонерам 40% дивідендів, австрійське акціонерне товариство «Опіаг» – 40 %, німецький концерн «ДЕА» – 25 %. Чистий прибуток від нафти, вивезений іноземними капіталістами у 1913р. становив 2/3 загальної суми прибутків крайового бюджету Галичини [10, с. 65].

Істотні зміни у нафтовидобутку відбулися в кінці 70-х рр. XIX ст., що пов'язано із початком застосування цієї галузі промисловості глибинного буріння та парових двигунів, завдяки чому оснащення праці зростає. Якщо у 1851 р. в усій нафтовій промисловості Галичини було задіяно чотири парових машини, то у 1904 р. – 347. Проте значне застосування парових машин призвело до зростання безробіття населення, яке здебільшого було зайняте у ручному видобутку нафти [6, с. 496-497].

На початку XX ст. нафтова промисловість галицького краю зазнала реконструкції – закриваються дрібні нерентабельні нафтові копанки, зростає потужність парових двигунів та бурильної техніки. Внаслідок цих дій видобуток нафти суттєво зріс (рис. 1).

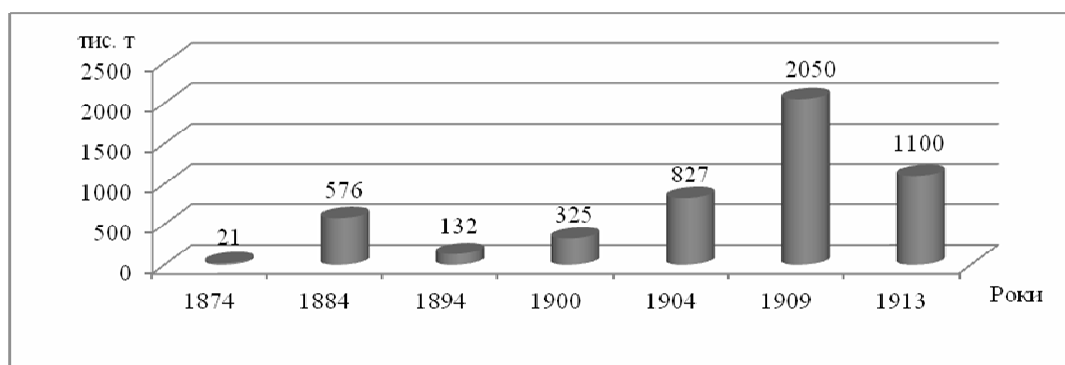

Рис. 1. Видобуток нафти в Галичині в кінці XIX – на початку XX ст. (побудовано автором на основі даних [6, 12])

З 90-х рр. XIX ст. розпочався процес концентрації промислового виробництва, підтвердженням чого стало утворення в 1892 р. нафтового картелю з метою нормування цін. Виникають акціонерні компанії, зокрема у нафтовидобувній промисловості: «Галицьке-Карпатське товариство», «Східниця», Галичина» [6, с. 496].

Велику увагу привертало до себе прикарпатський озокерит. У 1877 р. та 1882 р. було утворено дві іноземні фірми, які контролювали видобуток унікального мінерального ресурсу Прикарпаття. В кінці 1880-х рр. на базі цих фірм була створена

«Компанія комерсіаль Франс» з центром у Парижі, яка зосередила в своїх руках головну частку видобутку озокериту. В 1895 р. компанія продала всі бориславські озокеритні шахти австрійському Лендербанку [2, с. 669].

Галуззю переробної промисловості, яка активно розвивалась у цей період, була харчова. Особливо розвивалась борошномельна, тютюнова, цукрова. У 1870 р. на території Галичини діяло більше 40 парових млинів, потужність двигунів у яких становила більше 800 к.с. З середини 1870-х рр. у цій галузі настає епоха застою, проте на зміну паровим

млинам приходять водяні [6, с. 498]. Майже у кожному селі були невеликі гуральні (спиртзаводи), у містах (Ходорів, Тлумач) розбудовувались цукрові заводи, тютюнові фабрики (Винники), прядильні та ткальні.

Розвиток промислового виробництва зумовив активне будівництво залізниць. У 1861 році була прокладена перша залізниця на території України – Перемишль – Львів, яка мала сполучити Гамбург із Одесою. Для цього галицькі магнати і впливові громадські діячі на чолі із Л.Сапегою і А.Потоцьким

утворили акціонерне товариство «Цісарсько-королівської привілейованої Галицької залізниці імені Карла Людвіга», яке 7 квітня 1857 р. отримало дозвіл на будівництво залізничної магістралі. У 1866 р. прокладено залізничну вітку зі Львова до Чернівців і далі – до Одеси, у 1869 р. – до Бродів, а у 1871 р. півавстрійське місто Підволочиськ з'єдналось із підросійським Волочиськом, у 1873 р. пролягла залізниця до Мукачеве [11, с.236-296]. Зростання довжини залізничного полотна на території Галичини можна побачити на рис. 2.

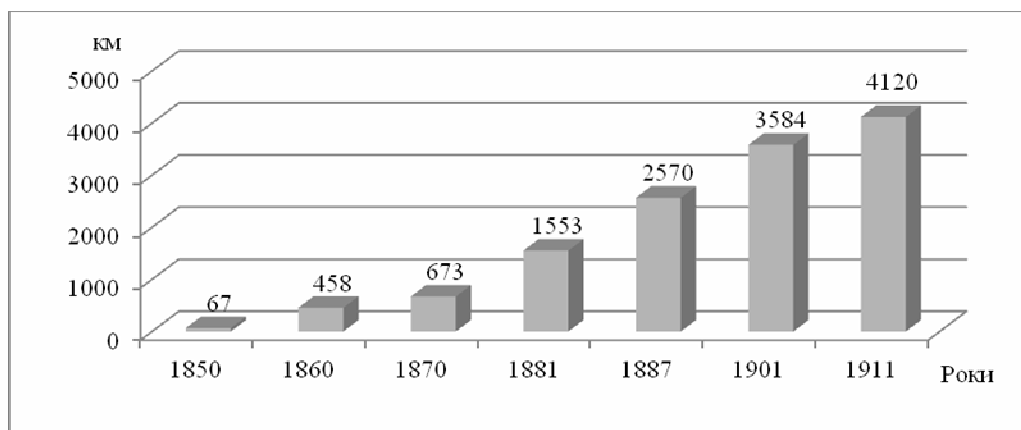

Рис. 2. Будівництво залізниць в Галичині в другій половині XIX – на поч. XXст. (побудовано автором на основі даних [13])

Фінансування залізниць здійснювалось як державою, так і приватними структурами. Так, у газеті «Кіевлянинъ» (1866 р., №104), читаємо: «Бродовские банкиры Кальеры финансировали строительство ж.д. Львов—Тернополь до Волочиска» [7].

Великомасштабне промислове і транспортне виробництво зумовило зростання потреб в інвестиціях. Це стало поштовхом для розвитку інвестиційної інфраструктури, основними формами якої були банки, страхові організації, торгові та фондові біржі тощо.

Внаслідок зростання торговельного обігу та грошового обігу в Галичині набули поширення лихварство та кредитні операції. Лихварство суттєво гальмувало розвиток кредитування, проте з утворенням перших банків лихварство в Галичині зазнає краху.

У другій половині XIX ст. виникають перші філії банків, які здебільшого були австрійськими: Австрійського народного банку (1853 р.), Австрійського банку торгівлі та промисловості (1862 р.), Англо-Австрійського банку (1865 р.). Було організовано також низку акційних банків. У 1867 р. виник Іпотечний банк, у 1868 р. – Селянський банк.

Іноземний капітал підпорядковував собі кредитно-банківську систему Галичини – у 1910р. у Галичині було 10 філій і 12 представництв емісійного Австро-Угорського банку, 14 філіалів, 6 експозитур, 4 міняльні контори і 72 уповноважені представництва західноавстрійських комерційних банків [9].

Найбільші грошові вкладення на території краю здійснював утворений у 1883 р. Крайовий банк.

Він сприяв активному розвитку господарства, оскільки надавав позики та кредити місцевим та закордонним підприємцям. У кінці XIX ст. він долучився до організації промислових та торговельних палат на західноукраїнських землях. У 1844 р. було створено Галицьку ощадну касу – одну із найстаріших західноукраїнських фінансових установ. Діяльність Каси була спрямована на підтримку закладів сліпих, глухонімих, сиріт, убогих, лікарень, благодійних товариств. У 1885 р. Галицька Ощадна каса виступила головним інвестором Державної промислової школи [4, с. 19-39].

Активну роль у створенні страхових та кредитних організацій в Галичині відіграла українська громадськість, що проявлялось у створенні різноманітних страхових спілок та кредитних організацій. У 1891 р. було засновано кооперативний банк «Дністер», який сприяв матеріальному і духовному піднесенню українців, оскільки надавав найкращі умови для отримання кредитів [9, с. 78]. У 1898 р. був організований Крайовий кредитовий союз, який став центром українського кредитування та кооперації поряд із страховим товариством «Дністер». Засновувались також банки, метою яких було надання кредитів для купівлі-продажу та застави землі, випуск векселів, організація інвестиційних потоків у торговельно-промислові палати та кооперативні підприємства – Львівський парцеляційний банк (1890р.) та Український акційний земельний іпотечний банк (1909р.) [2, с. 676-678].

Важливу роль у наповненні господарства Галичини інвестиціями відіграв український коопера-

тивний рух та діяльність культурно-просвітницьких організацій. Зокрема «Просвіта» значну роль приділяла економічним проблемам західноукраїнських земель. Після появи в Австрії першого кооперативного закону, діячі «Просвіти» почали цікавитися ідеями кооперації. На початку 90-х рр. XIX ст. Товариство організує будівництво складів (шпихлірів) для збіжжя, рільничо-господарських і промислових спілок, крамниць, де селяни могли придбати дешевий і добрий товар. Філії «Просвіти» зобов'язувались допомагати селянам при закупівлі насіння, машин і господарських знарядь та відшукувати для них джерела заробітку. Вже в 1897 р. на базі 522 читалень «Просвіти» діяло 146 крамниць, 124 позикові каси, 60 комор. У 1903 р. кількість крамниць зросла до 450, а в 1908 р. – до 466 [3].

У 1873 р. був утворений перший український кредитний кооператив «Віра» в Тисмениці, який став виключно українським кооперативом і став джерелом внутрішньодержавних інвестицій. 1883 р. Іван Нагірний організував споживчий кооператив «Народня Торговля».

Найкраще українська кооперація розвивалася у сільській місцевості, зокрема активно організовувались сільськогосподарські (зокрема молочні) кооперативи, оскільки Галичина в цей період залишалася аграрним краєм Австрії. У 1899 р. засновано українське товариство «Сільський господар», основною метою діяльності якого була допомога у веденні ефективного сільського господарства, організація курсів і шкіл для селян, видавнича діяльність. У 1910 р. «Сільський господар» нараховував 85 філій. Помітно зростала кількість кооперативів і їх членів. У 1914 р. загальна чисельність працівників у системі української кооперації, сягнула близько 200 тис. ос., функціонувало 2 тис. кооперативів, згуртованих у чотири союзні центри:

- Краєвий Союз Ревізійний – 557 кооперативів.
- Русский Ревизийный Союз – 106

кооперативів.

- Патронат Хліборобських Спілок – 1486 кооперативів.

- Патронат Ремісничих Спілок – 39 кооперативів [5].

Висновки. Економічний розвиток Галичини в кінці XIX – на початку XX ст. залишався доволі низьким. Галузева структура господарства була односторонньою і це явище позначилося на ІД в регіоні. Тип господарювання в Галичині мав характер типовий для колоніальних володінь. Головну частку промислової продукції становили галузі видобувної промисловості і первинної переробки продукції – нафтова, лісова, озокеритна. Родовищами мінеральних ресурсів володіли здебільшого іноземні капіталісти, які вкладали кошти у їх розробку та використання, а також будівництво до них шляхів сполучення. Ці явища є свідченням того, що на початку XX ст. в Галичині не завершилося становлення фабрично-заводської системи.

Загалом господарство Галичини зробило значний крок вперед за досліджуваний період, проте промисловий переворот в регіоні проходив повільніше, ніж у Наддніпрянській Україні і до Першої світової війни не завершився.

Головними інвесторами Галичини залишалися держави Західної Європи (Великобританія, Бельгія, Нідерланди) та США, проте вони не розглядали у своїх економічних та політичних планах Галичину або Україну як незалежну державу, а сама територія розглядалася як джерело сировини і дешевих людських ресурсів.

Вкладення капіталу здійснювали і внутрішні інвестори – австрійські та польські підприємці, які використовували дешеву робочу силу Галичини, а також українські кооперації та товариство «Просвіта», які вели ефективну економічну політику, спрямовану на захист українського населення і вкладення інвестицій для розвитку господарства.

Список використаних джерел:

1. *Akademik Stepan Rudnytskyj / za red. prof. O. Shabliya. – Lviv: Vydavnychyj centr LNU imeni Ivana Franka, 2007. – 408 s. [Академік Степан Рудницький / за ред. проф. О. Шаблія. – Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2007. – 408 с.]*
2. *Ekonomichna istoriya Ukrainy: istoryko-ekonomichne doslidzhennya: v 2 t. / [red. rada: V.M. Lytvyn (holova), H.V. Boriak, V.M. Heyets ta in.; vidp. red. V.A. Smoliy, avt. kol.: T.A. Balabushevych, V.D. Baran, V.K. Baran ta in.]; NAN Ukrainy, In-t istoriyi Ukrainy. – K.: Nika-Centr, 2011. – T. 1. – 696 s. [Економічна історія України: історико-економічне дослідження: в 2 т. / [ред. рада: В.М. Литвин (голова), Г.В. Боряк, В.М. Геєць та ін.; відп. ред. В.А. Смолій, авт. кол.: Т.А. Балабушевич, В.Д. Баран, В.К. Баран та ін.]; НАН України, Ін-т історії України. – К.: Ніка-Центр, 2011. – Т. 1. – 696 с.]*
3. *Heley S. «Prosvita» i kooperatyvnyj rukh u Halychyni (druha polovyna XIX – pochatok XX st.) [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.inst-ukr.lviv.ua/files/21/030Helej.pdf> [Гелей С. «Просвіта» і кооперативний рух у Галичині (друга половина XIX – початок XX ст.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.inst-ukr.lviv.ua/files/21/030Helej.pdf>]*
4. *Kotlobulatova I.P. Lvivski skarbnitsi / I.P. Kotlobulatova. – Lviv: LA «Piramida», 2002. – 92 s. [Котлобулатова І.П. Львівські скарбниці / І.П. Котлобулатова. – Львів: ЛА «Піраміда», 2002. – 92 с.]*
5. *Kozakevych Y. Rozvytok ukrayinskoho kooperatyvnoho rukhu v Polshchi (1918-1939 rr.) [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.ukrcoop-journal.com.ua/2008-1/num/kozakevich.htm> [Козакевич Й. Розвиток українського кооперативного руху в Польщі (1918-1939 рр.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrcoop-journal.com.ua/2008-1/num/kozakevich.htm>]*

6. Lanovyk B.D. *Ekonomichna istoriya Ukrainy i svitu: [pidruchnyk]* / B.D. Lanovyk, Z.M. Matysiakkevych, R.M. Mateiko; za red. B.D. Lanovyka. – K.: 1999. – 737 s. [Лановик Б.Д. *Економічна історія України і світу: [підручник]* / Б.Д. Лановик, З.М. Матисякевич, Р.М. Матейко; за ред. Б.Д. Лановика. – К.: 1999. – 737 с.]
7. Makhun S. «Chavunka», яка змінила світ [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/chavunka,_yaka_zminila_svit__zarodzen-nya_i_stanovlennya_zaloznits_v_ukrayini.html [Махун С. «Чавунка», яка змінила світ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/SOCIETY/chavunka,_yaka_zminila_svit__zarodzen-nya_i_stanovlennya_zaloznits_v_ukrayini.html]
8. Molchanov V.B. *Ekonomichna istoriya: [navch. posib.]* / V.B. Molchanov. – Zhytomyr, 2003 [Молчанов В.Б. *Економічна історія: [навч. посіб.]* / В.Б. Молчанов. – Житомир, 2003]
9. Shevchuk I.R. *Zakhidnoukrayinski banky ta kredytni kooperatyvy u 1848-1939 rr.* / I.R. Shevchuk // *Nauk. visn. NLTU.* – 2010. – Вип. 20. – С. 328-341 [Шевчук І.Р. *Західноукраїнські банки та кредитні кооперативи у 1848-1939 рр.* / І.Р. Шевчук // *Наук. вісн. НЛТУ.* – 2010. – Вип. 20. – С. 328-341]
10. Syroyid P.Y. *Inozemni kapitaly v ekonomici Skhidnoyi Halychyny (pochatok XX st.)* / P. Syroyid // *Ukrayinskyj istorychnyj zhurnal.* – 1962. - № 4. – С. 65 [Сироїд П.І. *Іноземні капітали в економіці Східної Галичини (початок XX ст.)* / П. Сироїд // *Український історичний журнал.* – 1962. - № 4. – С. 65]
11. Zhaloba I.V. *Infrastruktorna polityka avstriyskoho uryadu na pivnichnomu skhodi monarkhii v ostanniy chverty XVIII – 60-ky rokakh XIX st. (na prykladi shlyakhiv spoluchennya.* / I.V. Zhaloba. – Chernivtsi: Knyha – XXI, 2004. – 520 s. [Жалоба І.В. *Інфраструктурна політика австрійського уряду на північному сході монархії в останній чверті XVIII – 60-х роках XIX ст. (на прикладі шляхів сполучення.* / І.В. Жалоба. – Чернівці: Книги – XXI, 2004. – 520 с.]
12. Zlupko S.M. *Vid arkheolohiyi do ekonomiky, regioniky, kibernetiky i ekohomolohiyi: [vybrani doslidzhennya]* / S.M. Zlupko. – Lviv: LNU imeni Ivana Franka, 2001. – 584 s. [Злупко С.М. *Від археології до економіки, регіоніки, кібернетики і екогемології: [вибрані дослідження]* / С.М. Злупко. – Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2001. – 584 с.]
13. *Rocznik stsatystyki Galicji. T.II / Lwów, 1889.* – S. 224.
14. Rymar Z. *Galicyskiy przemysł naftowy.* – Kraków, 1915. – S. 28-29.

Summary

Oleh Horovyi. HISTORICAL AND GEOGRAPHICAL BACKGROUND OF INVESTMENT IN HALYCHYNA IN THE LATE NINETEENTH – EARLY TWENTIETH CENTURY.

Research of investment in the region is an important element in the implementation of state and regional policy and a priority for the economic development of any area. The paper presents the results of studies on characteristics of investment in Halychyna in the late XIX – early XX century. The major industries of the studied period, which formed the basis of the economy of Halychyna and attracted domestic and foreign capital have been analyzed. Retrospective investment indicates a largely agricultural development of the region and a significant influence on it of foreign investors – Western European, North American and Austrian. The role of West Ukrainian investment cooperation, infrastructure development, the industrial revolution and its impact on investment has been indicated.

The study of investment in the past allow for analysis of the current state and future investment in the region and will enable to predict the possibility of forming clusters in Halychyna investment and priority development areas.

Keywords: investment, foreign capital, economy, Halychyna, cooperation, «Prosvita».